

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6420010110
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6420010110.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaných A. B. a spol., pre prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. mája 2024 v Banskej Bystrici, o odvolaní obžalovaného A. B. a prokurátora Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 1T/7/2020 zo dňa 18. januára 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku sa z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 1T/7/2020 z 18. 01. 2024 vo výroku o treste u obžalovaného A. B..

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

o d s u d z u j e

obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX v Banskej Štiavnici, trvale bytom C. XXX/X, D. E.,

podľa § 285 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písmeno j) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona, súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 1T/7/2020 zo dňa 18. 01. 2024 (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“), bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu všeobecného ohrozenia podľa § 285 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

ako zamestnanec spoločnosti Bytová správa s. r. o. na pozícii údržbár, kurič s výkonom práce v priestoroch prevádzky Mestské kúpele a plaváreň na F. G. H. XX I. D. E. povinný udržiavať všetko obsluhové zariadenie v bezpečnom a riadnom stave, bezodkladne hlásiť nadriadenému pracovníkovi

každú poruchu, závalu alebo neobvyklý jav akéhokoľvek zariadenia na prevádzke, hlásenie zaznamenať v prevádzkovom denníku kotolne alebo do prevádzkovej knihy a dať potvrdiť nadriadenému pracovníkovi, minimálne od roku 2009, kedy bola zrealizovaná rekonštrukcia plaveckého bazéna do 01.12.2015 nezabezpečil dostatočným spôsobom prekrytie vyústenia bazénovodu nachádzajúceho sa na dne bazéna v hĺbke 4 metrov pod štartovacími blokmi v plavárni na ulici G. XX I. D. E., v dôsledku čoho dňa 01.12.2015 v čase okolo 16.35 hodine, kedy sa v priestoroch pri bazéne nachádzalo minimálne 15 detí - členov plaveckého klubu v Banskej Štiavnici, jeden z nich maloletý A. G., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E., J. H. XXXX/XX, pri skoku zo štartovacieho bloku do vody, sa dostal nohami do nezabezpečeného vstupného otvoru výpustného otvoru, pričom zapnutou filtráciou, ktorá vytvárala hydrodynamický tlak, došlo súčasne po prekonaní kritickej hĺbky vniknutia do výpustného otvoru cca 100 cm, k zakliesneniu nebohého maloletého A. G. vo výpustnom otvore, pričom vťahovacia sila tlaku vody a čerpadla mu neumožnila vyplávanie, a aj napriek vynaloženému úsiliu štyroch osôb, ktoré sa ho pokúšali z otvoru vyslobodiť, zotrval pod vodou približne 7 - 8 minút, následkom čoho dňa 02.12.2015 v čase o 08.10 hodine nebohý maloletý A. G. zomrel s bezprostrednou príčinou smrti - udusenie utopením.

Za to okresný súd obžalovaného A. B. odsúdil podľa § 285 odsek 3 Trestného zákona, za použitia § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona, súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Naproti tomu obžalovaných K. L. D. a G. M. J. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom sp. zn. 2 Pv 568/15/6613 – 139 zo dňa 18. 02. 2020, pre skutok kvalifikovaný ako prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obžalovaný K. L. D. ako štatutárny orgán - konateľ spoločnosti Bytová správa s. r. o., so sídlom v Banskej Štiavnici, Dolná 2, IČO: 36045195, ktorá prevádzkuje Mestské kúpele a plaváreň na ulici G. XX I. D. E., zodpovedný za zabezpečovanie bezpečnosti a ochrany zdravia osôb, zaisťovanie pracovnej a technologickej disciplíny, zaisťovanie pravidelného a riadneho vykonávania údržby, prevádzky strojov, prístrojov a náradia, minimálne od roku 2009, kedy bola zrealizovaná rekonštrukcia plaveckého bazéna do 01.12.2015 nezabezpečil dostatočným spôsobom prekrytie vyústenia bazénovodu nachádzajúceho sa na dne bazéna v hĺbke 4 metrov pod štartovacími blokmi v plavárni na ulici Mládežníckej 10 v Banskej Štiavnici a obžalovaná G. M. J. od 03.01.2011, kedy podpísaním dohody o zmene pracovnej zmluvy nastúpila na pozíciu vedúcej prevádzky Mestské kúpele a plaváreň na ulici G. XX I. D. E. spadajúcej pod spoločnosť Bytová správa s. r. o., so sídlom v D. E., M. X, IČO: 36045195, hoci to vyplývalo z jej postavenia podľa organizačnej štruktúry, kde ako vedúca prevádzky denne mala vizuálne kontrolovať aj technický stav bazéna a popisu jej pracovných činností, z ktorých, okrem iného, mala zabezpečiť pravidelné monitorovanie - obhliadku, pričom svojim podriadeným údržbármi - kuričom obžalovaným A. B. bola viackrát slovne upozorňovaná, že plechy prekrytia zberného žľabu na dne bazéna nie sú na svojom mieste a po skončení údržbárskych prác dňa 31.08.2015 dala súhlas na napustenie bazéna, nevykonala žiadne opatrenia na dostatočné zabezpečenie prekrytia vyústenia bazénovodu nachádzajúceho sa na dne bazéna v hĺbke 4 metrov pod štartovacími blokmi v plavárni na F. G. H. XX I. D. E., v dôsledku čoho dňa 01.12.2015, v čase okolo 16.35 hodine, kedy sa v priestoroch pri bazéne nachádzalo minimálne 15 detí - členov plaveckého klubu v Banskej Štiavnici, jeden z nich maloletý A. G., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E., F. J. H. XXXX/XX, pri skoku zo štartovacieho bloku do vody, sa dostal nohami do nezabezpečeného vstupného otvoru výpustného otvoru, pričom zapnutou filtráciou, ktorá vytvárala hydrodynamický tlak, došlo súčasne po prekonaní kritickej hĺbky vniknutia do výpustného otvoru cca 100 cm, k zakliesneniu nebohého maloletého A. G. vo výpustnom otvore, pričom vťahovacia sila tlaku vody a čerpadla mu neumožnila vyplávanie a aj napriek vynaloženému úsiliu štyroch osôb, ktoré sa ho pokúšali z otvoru vyslobodiť, zotrval pod vodou približne 7 - 8 minút, následkom čoho dňa 02.12.2015 v čase o 08.10 hodine nebohý maloletý A. G. zomrel s bezprostrednou príčinou smrti - udusenie utopením,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Proti citovanému rozsudku po jeho vyhlásení podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej len „prokurátor“), ktoré dodatočne písomne zdôvodnil dňa 15. 02. 2024. S rozhodnutím okresného súdu ohľadom oslobodenia obžalovaných K. L. D. a G. M. J. sa nestotožňuje. Obžalovaní sa sice necítia byť vinnými zo žalovaného trestného činu a všetci zhodne uviedli, že si riadne plnili svoje povinnosti, ich vina je dostatočne preukázaná jednak výpoveďami svedkov, ako aj listinnými dôkazmi a vypracovanými znaleckými posudkami. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že primárnou príčinou fatálneho následku bol nechránený vstupný otvor do výpustného otvoru bazéna, a teda nesplnenie základných technických požiadaviek na prevádzku bazéna. Z listinných materiálov zabezpečených vo vyšetrovacom spise, a to najmä Organizačného poriadku spoločnosti Bytová správa s. r. o. - časť stredisko 900: Mestské kúpele - plaváreň, Prevádzkového poriadku Mestských kúpeľov - plaváreň Banská Štiavnica, správy spoločnosti Bytová správa s. r. o. zo dňa 25. 10. 2017, popisu pracovných činností, dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 03. 01. 2011, sú zrejme povinnosti vyplývajúce pre obžalovaného K. L. D. a A. B., ako aj povinnosti vyplývajúce pre obžalovanú G. M. J., ako vedúcu prevádzky, týkajúce sa zabezpečenia nezávadného technického stavu bazéna.

Obžalovaná G. M. J. ako vedúca prevádzky Mestské kúpele - plaváreň bola zodpovedná za výkon činností, ktoré toto stredisko v súlade s Organizačným poriadkom zo dňa 29. 04. 2011 zabezpečuje. Bola zodpovedná o. i. aj za zabezpečovanie bezpečnosti a ochrany zdravia osôb, zaisťovanie pracovnej a technologickej disciplíny, zaisťovanie pravidelného a riadneho vykonávania údržby, prevádzky strojov, prístrojov a náradia. Podľa správy Bytovej správy s. r. o. bolo povinnosťou vedúcej prevádzky (aj povinnosťou kuriča - údržbára) denne vizuálne kontrolovať aj technický stav bazénu. Obdobné závery vyplývajú aj z popisu pracovných činností obžalovanej. Zavinenie obžalovanej G. M. J. vo vzťahu k žalovanému trestnému činu je preukázané aj výpoveďou obžalovaného A. B., ktorý potvrdil, že mal vedomosť o tom, že prekrytie výpustného otvoru nie je náležitým spôsobom zabezpečené, pričom na túto skutočnosť vedúcu prevádzky G. M. J. v priebehu rokov 2013 - 2015 asi 5 krát slovne upozornil. Je zrejme, že povinnosťou obžalovaného A. B. bolo zaznamenať túto závalu aj do prevádzkovej knihy a dať potvrdiť nadriadenému pracovníkovi, t. j. vedúcej prevádzky, avšak nesplnenie tejto povinnosti nemôže viesť k prijatiu záveru, že obžalovaná G. M. J. o tejto závade vedomosť nemala. Z výpovede obžalovaného K. L. D., konateľa spoločnosti Bytová správa s. r. o. taktiež vyplýva, že kontrolu technického stavu bazénu mali vykonávať zamestnanci, a to údržbár A. B. a vedúca prevádzky Mgr. Denisa Slezáková. Vykonaným dokazovaním tak podľa prokurátora bolo preukázané, že v danom prípade bolo všeobecné nebezpečenstvo vytvorené neprekrytím vyústenia bazénovodu nachádzajúceho sa na dne bazéna, tento bol dlhodobo odkrytý a nechránený. Taktiež bolo preukázané, že zodpovednosť za údržbu a technický stav bazéna niesla okrem obžalovaného K. L. D. a A. B. aj vedúca prevádzky G. M. J..

G. M. J. ako vedúca prevádzky Mestské kúpele — plaváreň bola zodpovedná aj za technický stav bazéna, pričom jej podriadený zamestnanec obžalovaný A. B. bol povinný udržiavať bazén v stave zodpovedajúcom všetkým technickým požiadavkám a nedostatky signalizovať obžalovanej G. M. J.. Zo zabezpečených dôkazov vyplýva, že A. B. obžalovaný G. M. J. opakovane slovne upozornil na závalu krytia výpustného otvoru bazénu. Je potrebné konštatovať, že medzi nedbanlivostným konaním obžalovanej G. M. J. a spoluobžalovaných osôb a následkom žalovaného trestného činu existuje príčinný vzťah. Všetci traja obžalovaní boli zodpovední za zabezpečovanie bezpečnosti a ochrany zdravia osôb, zaisťovanie pracovnej a technologickej disciplíny, zaisťovanie pravidelného a riadneho vykonávania údržby, prevádzky strojov, prístrojov a náradia a práve tým, že takúto závalu bazéna nechali nepovšimnúť, vystavili ohrozeniu života a zdravia návštevníkov bazéna. K. L. D., A. B. a G. M. J. tak svojim konaním, resp. nekonaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, nakoľko ako osoby zodpovedné za zabezpečovanie bezpečnosti a ochrany zdravia osôb, zaisťovanie pracovnej a technologickej disciplíny, zaisťovanie pravidelného a riadneho vykonávania údržby, prevádzky strojov, prístrojov a náradia nezabezpečili dostatočným spôsobom prekrytie vyústenia bazénovodu nachádzajúceho sa na dne bazéna v hĺbke 4 m pod štartovacími blokmi v plavárni na F. G. H. XX I. D. E., následkom čoho došlo dňa 01. 12. 2015 k zakliesneniu nebohého mal. A. G. vo vyššie uvedenom otvore a jeho následného udusení utopením. S poukazom na všetky skutočnosti navrhla, aby Krajský súd Banská Bystrica zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec s tým, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Proti citovanému rozsudku podal odvolanie aj obžalovaný A. B., a to proti výroku o vine aj treste, ktoré odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 15. 02. 2024. Obsah rozsudku,

ako i skutočnosti, ktoré sa mu kladú za vinu, nezodpovedajú podľa jeho názoru jednak jeho náplni práce, ani vykonanému dokazovaniu v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní. Vo výroku napadnutého rozsudku sa mu kladie za vinu, že nezabezpečil dostatočným spôsobom prekrytie vyústenia bazénovodu nachádzajúceho sa na dne bazéna. Táto časť výroku rozsudku nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Údržba bazénovej vane sa vykonávala raz ročne, počas ktorej je bazén vypustený. Posledná údržba bazénovej vane pred vznikom úrazu pošk. A. G. sa vykonávala od 29. 06. 2015, kedy bol bazén vypustený, do 31. 08. 2015, kedy bol znova napustený. Obžalovaný počas tejto pravidelnej letnej údržby bazénovej vane riadnym spôsobom zabezpečil prekrytie vyústenia bazénovodu, čo odobrili aj jeho nadriadení, najmä G. M. J., keď súhlasili po vykonaní letnej údržby a kontrole vykonaných údržbárskych prác s napustením bazéna. Pred napúšťaním bazéna bol bazén skontrolovaný aj pracovníkom Regionálneho úradu verejného zdravotníctva (hygienikom). Hygienik pri kontrole vždy spisoval závady, ktoré sa museli odstrániť a bez súhlasu hygienika sa bazén nikdy nemohol napúšťať. Podotkol, že nikdy nebolo medzi závadami uvedené nesprávne prekrytie výpustného otvoru bazénovodu. Taktiež zo strany nadriadených (G. M. J., resp. K. L. D.) nedostal žiadny pokyn, aby bolo prekrytie vyústenia bazénovodu vykonané iným spôsobom. V čase napúšťania bazéna bol zberný žľab bazénovodu, vrátane jeho vyústenia riadne prekrytý. Svedčí o tom aj fotodokumentácia, ktorá sa nachádza v súdnom spise. Plechy, ktoré prekryvali zberný žľab bazénovodu, boli rovnomerne rozložené. Boli ťažké (cca 30 kg) a pri prekryvaní zberného žľabu ich ukladali dvaja chlapi, pričom medzera medzi plechmi bola len najviac 10 cm, aby sa dala vybrať ruka. Po napustení bazéna sa obžalovaný už na dno bazéna celý rok nedostal, nakoľko tam bola hĺbka vody 4 m. Podotkol, že bežnou prevádzkou bazéna k posuvu plechov prekryvajúcich zberný žľab bazénovodu, z ich pôvodnej polohy nemohlo dôjsť. Ďalej uviedol, že zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilina vyplýva, že toto technické riešenie už nezodpovedalo norme STN EN 13451-3 platnej od 01. 12. 2001, pričom bazén bol napriek tomu ďalších 14 rokov prevádzkovaný až do dňa 01. 12. 2015, kedy došlo k utopeniu poškodeného A. G.. Bazén teda po technickej stránke nezodpovedal platnej norme ešte pred jeho nástupom do pracovného pomeru v tejto organizácii. Do technického riešenia bazéna údržbár nie je oprávnený svojvoľne zasahovať a nikto mu nikdy na to nedal žiaden pokyn. Zastáva názor, že orgánom činným v trestnom konaní počas prípravného konania a taktiež i súdu prvého stupňa unikla podstatná skutočnosť, ktorá je v priamej príčinnej súvislosti s utopením poškodeného A. G.. Základným predpisom upravujúcim opatrenia na ochranu bezpečnosti a zdravia zamestnancov a návštevníkov Mestských kúpeľov a plavárne v Banskej Štiavnici je Prevádzkový poriadok. Súčasný platný prevádzkový poriadok bol schválený 30. 09. 2011. Poškodený A. G. mal v čase úrazu len 10 rokov a bol členom plaveckého oddielu. K úrazu, ktorý je predmetom tohto konania, došlo v čase, kedy končil tréning vedený trénerom N. A. H.. V prevádzkovom poriadku sa uvádza, že za bezpečnosť svojich zverencov sú zodpovední tréneri. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že k utopeniu pošk. A. G. došlo v priamej príčinnej súvislosti s porušením prevádzkového poriadku a to najmä článku 11 - zásady správania sa návštevníkov, kde je upravené, že do plaveckej zóny majú vstup povolený len osoby staršie ako 15 rokov, ostatní len v sprievode dospeléj osoby. Z dôvodu vzniku nebezpečia úrazov je zakázané skákať do vody, potápať sa a používať pomôcky pre potápačov. Poškodený A. G. mal len 10 rokov a tesne pred inkriminovanou udalosťou sa nachádzal v bazéne spolu s G. D., ktorý mal len 9 rokov a to bez sprievodu dospelých osôb. Títo skákali do vody z mostíka a potápali sa, čo je zakázané prevádzkovým poriadkom. Toto porušovanie prevádzkového poriadku zostalo bez povšimnutia jednak trénera a jednak i plavčíka. K výpustnému otvoru bazénovodu sa dalo dostať len skokom do vody a aktívnym plávaním smerom na dno, teda jednoznačne len úmyselným porušením prevádzkového poriadku. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že k utopeniu poškodeného A. G. nedošlo v dôsledku porušenia jeho pracovných povinností a že skutok bol nesprávne právne kvalifikovaný. Namietal, že by svojim konaním, alebo opomenutím naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu všeobecného ohrozenia, za ktorý je obžalovaný. Vo svojej pracovnej náplni nemal uloženú žiadnu povinnosť, ktorej porušenie by bolo v priamej príčinnej súvislosti so smrťou poškodeného A. G.. Podľa jeho názoru pozornosť súdu prvého stupňa unikol jeden podstatný bod jeho pracovnej náplne a to „vykonávanie prác a úloh podľa pokynov priameho nadriadeného.“ Uviedol, že nikdy od priameho nadriadeného - obž. G. M. J. nedostal žiadny pokyn na vykonanie nejakých prác v súvislosti s výpustným otvorom bazénovodu. Aj to je dôkazom toho, že dovedy takúto pracovnú povinnosť nikdy nemal. Ďalej poukázal na § 2 ods. 12 a § 278 ods. 2 Trestného poriadku. Mal za to, že technické riešenie výpustného otvoru bazénovodu, zberného žľabu bazéna a jeho prekrytie nespadá do obsluhového zariadenia bazéna. Napriek všetkému musel poukázať na podstatnú skutočnosť, že i pri odsunutí ochranných plechov z prekrytia bazénovodu neznámymi osobami bazén pre návštevníkov plavárne neznamenal žiadne nebezpečenstvo. Na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo

spáchania trestného činu, z ktorého bol uznaný vinným v napadnutom rozsudku. G. M. J. uviedla, že za kontrolu technického stavu bazéna nebola zodpovedná. Bytová správa mala na to bezpečnostného technika (pozn.: nie údržbára). V súčasnej dobe je Plaváreň v Banskej Štiavnici uzavretá z dôvodu havarijného stavu a mesto nemá prostriedky na jej rekonštrukciu (odhadované náklady 5 miliónov Eur). Aj z toho je zrejmé, že na zabezpečenie riadneho technického stavu bazéna už nepostačovala len práca bežného údržbára - invalidného dôchodcu. Záverom uviedol, že tragédia a úmrtie poškodeného A. G. mu je úprimne ľúto, ale zo zavinenia tejto tragédie sa necíti byť v ničom zodpovedný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal, aby Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a aby s poukazom na ustanovenie § 321 ods. 1 písm. b), d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a aby rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, aby ho podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Súčasťou podania bola aj pracovná zmluva A. B. s popisom pracovnej činnosti, charakteristikou pracovného zaradenia a dodatkom č. 1 k pracovnej zmluve vypracovaným po úraze pošk. A. G..

K odvolaniu okresného prokurátora sa prostredníctvom obhajcu vyjadril obžalovaný K. L. D. podaním doručeným okresnému súdu dňa 19. 03. 2024. Vo vyjadrení uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom prvostupňového súdu, ako aj s jeho odôvodnením a odvolanie prokurátora navrhol ako nedôvodné zamietnuť. Poukázal, že vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu povinností na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia osôb v prevádzke plavárne v Banskej Štiavnici, ale v štruktúre zverených právomocí nešlo o porušenie povinností konateľa prevádzky, ani o porušenie povinností vedúcej prevádzky a preto ho súd oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Čo sa týka plavárne bola súdom zistená najmä povinnosť zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ako aj pracovná a technologická disciplína, pričom tieto kompetencie boli konateľom spoločnosti s podrobnou špecifikáciou delegované na vedúcu prevádzky a údržbára. Ako súd uvádza v odôvodnení súdneho rozhodnutia vo vzťahu k plneniu si povinností z jeho strany, súd nezistil žiadne porušenia povinností, ktoré by smerovali k trestnej zodpovednosti za skutok, ktorý sa stal 01. 12. 2015. Ďalej uviedol, že technická norma platná od 01. 11. 2014 do 30. 06. 2016 ustanovovala, že všetky otvory v bazénovej vani slúžiace na privod a odber vody musia byť riešené tak, aby nedošlo k prisatiu alebo zachyteniu užívateľov bazéna. Dokazovaním nebolo preukázané porušenie uvedenej normy. Ako súd uvádza, aj keď sací otvor v rozhodnom čase nebol zakrytý príslušnou krytkou alebo mrežou, konštrukčné riešenie v zmysle záverov znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity zabraňovalo prekrytiu celej sacej plochy telom plavcov. Vykonaním praktického pokusu s figurantom, znalci dospeli k záveru, že bez vynaloženia vlastného úsilia je prakticky nemožné dosiahnuť zakliesnenie vo výpustnom otvore naplneného bazéna, lebo sa musí prekonať zberný žľab na dne bazéna a vniknúť aspoň 100 cm do výpustného otvoru s priemerom 28 cm v hĺbke 3,9 m. Vykonaným dokazovaním bolo taktiež jednoznačne preukázané, že do bazéna bolo zakázané skákať a ponárať sa. Osoby poverené dohľadom nad maloletými deťmi a nad verejnosťou ale plnenie týchto povinností dostatočne nevynucovali. Ponechanie mal. detí bez dozoru, hoci aj na krátku dobu, spoliehajúc sa, že tieto opustili priestory bazéna, bolo bezpochyby zanedbaním ich bezpečnosti. Nad rámec uvedeného dodal, že v čase skutku sa v bazéne preukázateľne nachádzal tréner a v priestoroch plavárne bol prítomný aj plavčík. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, ako to uviedol v úvode svojho vyjadrenia.

K odvolaniu okresného prokurátora sa prostredníctvom obhajcu vyjadrila obžalovaná G. M. J. podaním doručeným okresnému súdu dňa 27. 03. 2024. Vo vyjadrení uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1T/7/2020 zo dňa 18. 01. 2024. Naopak nestotožňuje sa s prezentovaným názorom prokurátora v podanom odvolaní, že vina obžalovaných je dostatočne preukázaná jednak výpoveďami svedkov, ako aj listinnými dôkazmi a vypracovanými znaleckými posudkami. Zdôraznila, že nebolo v jej náplni práce riešiť technické záležitosti a ani technický stav zariadení, na takúto činnosť ani nie spôsobilá keďže má pedagogické vzdelanie a nie technické. Poukázala na to, že v tej dobe platná norma ako správne konštatuje znalec v znaleckom posudku žiadne obmedzenia nad rámec jestvujúcich neukladala. Je taktiež dôležité podotknúť, že táto norma ani neukladala akúkoľvek povinnosť prekrytia bazénového výpustného otvoru. Ďalej uviedla, že bolo nutné ponoriť sa do hĺbky 5 m 20 cm, čo reálne bez pričinenia osoby ktorá sa o to pokúša nie je možné. Taktiež poukázala na otázku č. 11 znaleckého posudku, že poškodený musel vyvinúť úmyselnú činnosť aby sa do otvoru vôbec dostal a musel vyvinúť úsilie aby sa ponoril ďalej do výpustného otvoru. Má za to, že

podstata odvolania prokurátora, je založená len na jeho rozdielnom právnom názore na vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom. Na rozdiel od názoru prokurátora má za to, že prvostupňový súd k svojmu rozhodnutiu dospel na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania a keďže dospel k záveru, že nebolo dokázané, že spáchala skutok, neostávalo mu preto nič iné, ako ju spod obžaloby oslobodiť. Na základe vyššie uvedených skutočností preto požiadala Krajský súd v Banskej Bystrici, aby podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora vo vzťahu k jej osobe zamietol ako nedôvodné.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa v plnom rozsahu pridržiavala písomných dôvodov podaného odvolania. Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, odvolanie obžalovaného A. B. navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného A. B. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridržiava písomných dôvodov podaného odvolania a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a rozhodujúc sám oslobodil obžalovaného A. B. spod obžaloby z dôvodu, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa nestal a odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného K. L. D. na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné z dôvodov, ktoré uviedol vo svojom písomnom odvolaní.

Obhajca obžalovanej G. M. J. na verejnom zasadnutí uviedol, že vo vzťahu k obžalovanej navrhuje odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Obžalovaná G. M. J. a obžalovaný K. L. D. na verejnom zasadnutí súhlasila s návrhmi ich obhajcov.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora a obžalovaného A. B. bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné čo do výroku o uloženom treste.

Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Z obsahu jeho odôvodnenia je totiž zrejmé, že okresný súd stručne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal dostatočným spôsobom a odvolací súd ich akceptuje.

Ak súd prvého stupňa postupoval podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Okresný súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. Na základe rozsiahleho dokazovania dospel podľa odvolacieho súdu k správne mu záveru ohľadom viny obžalovaného A. B. pre skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Dokazovaním bolo preukázané, že bazén, v ktorom došlo k udalosti, následkom ktorej poškodený A. G. zomrel, obsluhoval obžalovaný A. B.. Povinnosť vykonávať údržbu bazéna, vyplývajúca z pracovnoprávneho vzťahu obžalovaného A. B. bola doplnená príkazom nadriadeného (obžalovanej G. M. J.) z 05. 11. 2013, z ktorého jednoznačne vyplýva, že úlohou obžalovaného A. B. bolo udržiavať všetko obsluhované zariadenie v bezpečnom a riadnom stave, bezodkladne ohlásiť každú poruchu, závalu alebo neobvyklý jav akéhokoľvek zariadenia na prevádzke, hlásenie zaznamenať v prevádzkovom denníku kotolne alebo do prevádzkovej knihy, kontrolovať ťahové pomery v kotloch a stav a funkciu zabezpečovacieho a signalizačného zariadenia.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného A. B., že prekrytie výpustného otvoru nebolo súčasťou obsluhovaného zariadenia, k tomu odvolací súd uvádza, že túto obranu obžalovaného považuje za účelovú, pretože súčasťou obehového čerpadla, ktoré nasáva vodu je predsa aj výpustný otvor na dne bazéna, cez ktorý obehové čerpadlo vodu nasáva do filtrácie a rovnako slúži na vypúšťanie vody z bazéna. Sám obžalovaný A. B. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol, že si nedostatočné prekrytie tohto výpustu všimol pri údržbe bazéna. Jeho tvrdenia, že túto skutočnosť nahlásil plavčíkovi resp. obžalovanej G. M. J., žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom si musel byť vedomý povinnosti nahlasať takéto nedostatky písomnou formou. Túto povinnosť si však obžalovaný A. B. písomne nesplnil, čo sám preukázal predloženým listinným dôkazom – listinou oznámených porúch, kde nahlásenie danej poruchy absentovalo. Preto odvolací súd je toho názoru, že z takto vykonaného dokazovania okresný súd dospel k správne mu záveru o vine obžalovaného A. B., ktorý svojim konaním naplnil skutkovú podstatu trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona. V priebehu konania nebol produkovaný ani jeden dôkaz, ktorý by svedčil v prospech obžalovaného A. B. a ktorý by vniesol dôvodné pochybnosti o správnosti záveru o vine obžalovaného. Je síce pravdou, že k usmrteniu poškodeného prispeli aj iné okolnosti, ako nedodržanie prevádzkového poriadku napriek tomu, že v čase udalosti bol v bazéne prítomný tréner, ako aj plavčík, tieto skutočnosti však nezabavujú obžalovaného A. B. trestnej zodpovednosti. Pokiaľ obžalovaný A. B. mal problém napraviť prekrytie výpustného otvoru na dne bazéna v hĺbke 4 metre z dôvodu, že je neplavec, nič nebránilo, aby dodržal predpísaný postup a závalu riadne a včas nahlásil, aby sa odstránila kvalifikovanou osobou.

Odvolací súd následne preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovení § 34 Trestného zákona, pretože uložený trest je vzhľadom na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu neprímerane prísny a preto výrok o treste odňatia slobody zrušil a rozhodol o treste sám.

Pokiaľ ide o ukládanie trestu, odvolací súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu, pričom vychádzal z účelu trestu. Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní

druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Odvolací súd, tak ako aj súd prvého stupňa, vzal u osoby obžalovaného A. B. do úvahy existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, pretože až do spáchania trestného činu viedol riadny život. U obžalovaného nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť. Pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností odvolací súd postupoval v súlade s § 38 ods. 3 Trestného zákona a upravil hornú hranicu trestnej sadzby prečinu všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 3 Trestného zákona. Na základe modifikovanej trestnej sadzby potom obžalovanému hrozil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky až 4 roky.

Odvolací súd je však na rozdiel od okresného súdu toho názoru, že uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby by bolo pre obžalovaného A. B. neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Preto bolo namieste aplikovať § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, pričom odvolací súd prihliadol na osobu obžalovaného, ktorý doposiaľ viedol bezúhonný život. Rovnako prihliadol na čas, ktorý uplynul od samotného skutku (takmer deväť rokov).

Existencia uvedených skutočností, vyznievajúcich v prospech obžalovaného, odôvodňovala mimoriadne zníženie výmery trestu odňatia slobody až na 1 rok. Takto uložený trest odňatia slobody odvolacím súdom obžalovanému A. B. možno považovať nielen za zákonný, ale aj primeraný. Odvolací súd dospel k záveru, že v prípade obžalovaného A. B. sú splnené zákonné podmienky na jeho podmiennečné odsúdenie s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ viedol riadny život. Na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného tak výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Uložený trest odňatia slobody odvolací súd preto podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Odvolací súd dospel k záveru, že takto uložený trest plne zodpovedá zásade primeranosti trestných sankcií aj zásade individualizácie trestu, bude postačujúci z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie, v čo najmenšej miere bude vplyvať na rodinu obžalovaného a súčasne bude dostatočnou garanciou nepáchania ďalšej trestnej činnosti obžalovaným v budúcnosti.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora do výroku o oslobodení obžalovaných K. L. D. a G. M. J., k tomu odvolací súd uvádza, že pokiaľ obžalovaní popierajú spáchanie skutku, tak usvedčujúce výpovede ďalších svedkov (ako dôkazný prostriedok) a ďalšie dôkazy musia byť jasné, logické, zrozumiteľné, presvedčivé, vierohodné a zároveň nesmú byť inými dôkazmi spochybniteľné. Vina ako aj právna kvalifikácia skutku musí vychádzať z objektívne preukázaných skutočností, pritom vina musí byť preukázaná bez rozumných pochybností. Odvolací súd v danom prípade dospel k jednoznačnému záveru, že dôkazy, na ktoré prokurátor poukazuje v odôvodnení svojho odvolania, vo svojom súhrne netvorí ucelenú, logickú a ničím nespochybniteľnú reťaz takých dôkazov, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu obžalovaných K. L. D. a G. M. J.. V prípade obžalovaného K. L. D. bolo bez pochybností preukázané, že ako konateľ spoločnosti, ktorá prevádzkovala plaváreň, delegoval svoje kompetencie na obžalovanú G. M. J. a obžalovaného A. B.. Obžalovaná G. M. J. príkazom nadriadeného z 05. 11. 2013 delegovala zodpovednosť za bezpečnosť plavárne na obžalovaného A. B.. Preto správne okresný súd konštatoval, že v prípade obžalovaného K. L. D. a G. M. J. nezistil žiadne porušenie povinnosti, následkom čoho by sa dopustili protiprávneho konania. Prokurátor vo svojom odvolaní síce zhrnul doposiaľ vykonané dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaných, avšak opomenul uviesť, že v bežnej prevádzke plavárne, pri stave napusteného bazéna, bola povinnosť údržby bazéna delegovaná na obžalovaného A. B.. Vzhľadom na to, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním, resp. opomenutím konať zo strany obžalovaných a spôsobeným následkom, pretože nebolo preukázané, že porušili akúkoľvek povinnosť, okresný súd správne rozhodol, keď oboch obžalovaných oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní. Uvedený záver si odvolací súd osvojil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Krajský súd podotýka, že oslobodzujúci rozsudok nie je rozhodnutím o nevine obžalovaných. Pre odsúdenie však musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň aj trestne zodpovedný. Zásada náležitého zisťovania skutkového stavu veci, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti, vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine o jednoznačne zistené fakty a nie iba o určitý stupeň pravdepodobnosti. Ak v konkrétnom prípade nie je

možné určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voliť tú, ktorá je pre obžalovaného najpriaznivejšia (obdobne R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.